oleme marus! Loomatohter, sõõ nüüd ise hoolimata oma maru kihwti! Minu jänestele oli marukihwtiga rõugeid pandud ning neid jänesseid on Eleonora meile süüa annud. Oh mina õnnetu, oh meie kõik õnnetumad!"

Nüüd ehmatasiwad ka kõik teised ära ja asi näis õige kirjuks minna tahtwat. Seal tõuusis loomatohter wiimaks lauast ülesse, tänas perenaist hea lõuna eest ning hakkas siis walju healega naerma.

„Waadake, waadake! Ta on juba marus," kisendas Priidu.

Naerja ei saanud aga enam hinge tagasi ning preili Krinoline tegi juba niisuguse näu, nagu oleks ta mõni leinaja mõrsja.

„Friedrich Knopf, herra Knopf!" sai loomatohter wiimaks sõna suhu. Ärge kartke! Ma andsin teile seekord maruse koera peaaju asemel tükikese peeneks lõigatud worsti." Ja jällegi tuli talle selle juures hirmus kange naeru torm peale.

Nüüd saiwad ka teised loomatohtri wingerpussi mängimisest aru ning Priidu oleks häbi pärast maa alla waunud. Eleonore tüssas aga meest jälle märkja ja ütles tasa: „Waata nüüd, kudas sa oma pilli lõhki ajasid!"

Priidu olla sest saadik, kudas ma kuulen, oma meelt parandanud ja ütelda ka juba mõnikord heal tujul, tema olla wanast Eesti sugust. Ei ajada ta ka enam neid asju taga, mis tema silmapiirist wäljas seisawad ning sellega olla Eleonora wäga rahul. Ma loodan, et kalendri lugejad Priiduga nüüd ka rahul saawad olema. Rahu on aga kallim kui kuld.

---

4. Õlgedest tulekindlad katused.

Aastal 1886 ja 1887 hakkas Wenemaal üks iseäraline leidus põllumeeste tähelepanemist oma poole tõmbama. See oli õlgedest tulekindla katussa walmista-

mine, mis Krasnoufimski põllutöö koolis ülesse leiti. Leidust on wäga mitmed koguni ajakohaseks kiitnud ning nagu praegu näha, saab ta ehk ka pia kõigile poole laiali lagunema. Sellepärast toome meie ka omas tänawuses kalendri sabas selle tähtsa leiduse üle Eesti põllumeestele asjakohase seletuse ja näitame, kudas seda katussa materjaali walmistada ja pruukida tuleb.

Ülesleidjad läksiwad sellest põhjusest wälja, et õled, mis sawi sees äraliutatud, mitte ei põle. Mida täielisemalt õled sawiga täis joodetud on, seda wisamine panewad nad tulele wastu. Kui sawi iga õl kõrre sisse on tunginud, siis ei uha wihm teda sealt mitte ära, nagu ta õlgede pealt ära aetud saab, kui ta sinna määritakse. Kui aga see paks õlgede kord, millest katus tehtud, sawiga läbi liutatud saaks, siis oleks ta nii ränk, et paarid ja roowikud tema all looka wauks. Ülesse leitud põlemata katus on kerge, odaw ja kindel. Teda tuleb järgmisel wiisil walmistada.

Põlemata katussa tarwis piawad õled 1¼ arssina laiusesse kangasse kudutud saama. Lõimeks wõetakse liht poe paela ning kueks õlgi, mida telgede moodi riista peal kokku punutakse. Kõige suuremad wäljaminekud selle töö juures on teljed ja kue. Teljed tulewad umbes 5 rubla maksma. Kes telgesi ise näinud, wõib neid kohe järele teha. Kui keegi põllumeeste selts ühe paari niisugusi telgesi omale Permi linnast telliks, siis oleks igal mehel eeskuju näha ning wõiks peremehed neid kodus hõlpsaste järele teha. Õlgedest mattide walmistamine lähab aga nii ruttu — 2 naisterahwast wõiwad päewal 60—100 arssinat õlgmatti walmis teha — et igal peremehel sugugi tarwis ei ole, ise telgi osta. Ühed teljed on küla kohta parajad, ning nende peal wõib lühikese ajaga iga talu peremees oma katussa tarwiduse ära kududa. Lõime ostmine ei ole ka mitte kallis asi; teda wõiks ka osaw perenaine ise walmistada. Sell kombel saadatakse katus, mis mitu kümment korda odawam ja

Eesti rahwa Kasuline Kalender 1888, kt 29